

Jeremiás messiási próféciját a kor és az Ószövetség hangulatába beillesztve lelkesítő, erőteljes biztatásként értelmezték a zsidók. Eljön a *királyotok*, aki rendet fog tenni, aki *megszabadítja* Júda népét, *biztonságot* ad Izraelnek és Ő lesz a ti *igazságotok*.

Hogy is értelmezték volna másként, minthogy eljön az a földi hatalommal rendelkező uralkodójuk, amely megtisztítja az Ígéret Földjét minden jogtalan bitorlótól, legyenek azok a filiszteusok vagy akár a Római Birodalom maga.

Érthető-e másképp abban a történelmi rendszerben, ahol nem csak a szavak, de a tettek is kemények voltak: átkok, harcok, félelem, halál...

Nem kell csodálkoznunk hát az akkori ember elképzeléseiről, hiszen Isten-kép kialakításukat ezek a körülmények, tanítások, történetek és vágyak határozták meg. Sőt, ma is sokakban így merül fel a kérdés: miért engedi ezt Isten?

A XX. és XXI. századi, bölcsőtől a sírig gondolkodó ember óvatosan, kikerülve a tényekkel való szembenézést, a karácsonyt a *szerelem ünnepének* nevezi. Ezzel nagy baj nem is lenne, ha azt értenék mögötte, ami valójában: a végtelen isteni szeretet ünnepe, amikor a Teremtő lehajol a bár esendő, botladozó és bűnös, de számára kedves Teremtetthez, a jobbát nyújtja, hogy legyen mibe kapaszkodnia. A Végtelen Szeretet Istene a Földre lépett Jézus születésével, és ettől kezdve a teremtett fizikai világ megváltozott.

Minden ember számára elérhető az a segítő kéz és szerető ölelés, amely *megszabadítja* bűneitől – ha szívből megbánja; *biztonságot* nyújt – ha hitét el nem hagyja; *igazságot* remélhet – ha jóságot, megbocsátást képvisel mindennapjaiban. Ezzel a reménnyel és bizalommal fordulunk mindig a betlehemi jászol felé.

Ekler Attila (Érd)

Ha időrendi sorrendbe akarjuk tenni ezt a három idézetet, akkor az első a Jer 23 5-8, a második Mt 1, 18-24, és az utolsó a Zs 71.

A Jeremiás-idézetben a jövődőlésről olvashatunk, hogy eljön majd egy olyan király, aki bölcsen és igazságosan uralkodik, és biztonságban fog élni Izrael népe. Máté a megjelölt részekben már konkrétan Jézus fogantatását és a születése előtti körülményeket ír le: az emberi vívódást, miszerint Józsefnek megjelenik az angyal, hogy ne féljen magához venni Máriát, mert ő a Szentlélek által esett áldott állapotba. Ha azt vesszük, hogy abban a korban mekkora szégyen volt házasság előtt teherbe esni, és milyen nagy árat fizettek érte az asszonyok, akkor igencsak nemes cselekedet volt Józseftől, hogy magáénak vallotta a születendő gyermeket.

Micsoda mély hit és meggyőződés kellett ehhez! Vajon nekem van-e ilyen mély hitem? Sajnos azt gondolom, ha őszinte akarok lenni magamhoz, hogy csak akkor fordulok teljes szívvel oda Jézushoz, mikor elkeseredem, vagy kilátástalannak tartom az adott szituációt, és az Ő segítségét kérem, hogy megoldást találjak.

A harmadik ige a Zsoltárok könyvéből nagyon szíven talált. Öregember könyörgése a címe - bár még nem érzem magam öregnek.

Nagyon sokszor érzem én is azt, hogy csak az Úrtól várhatom a megmentést, a segítséget. Így visszagondolva eddigi életemre, fiatal koromban nagyon közel éreztem magam Istenhez, aztán ahogy idősödtem egyre több emberi gyengeséggel találtam magam szemben. Volt egy időszak, amikor eléggé eltávolodtam az Istentől. Úgy gondoltam, hogy elég nekem, ha magamban imádkozom. Nem kell ahhoz a templom, a közösség. De Jézus nem hagyott el, és tudom, hogy gondot visel rám és az egész családomra.

Azt kívánom, mint Jeremiás: *„Légy erős kősziklám,
hova mindig mehetek,
melyet segítségemre rendeltél.
„Ments meg, szabadíts meg irgalmasan!
Fordítsd felém füledet, és segíts meg!”*

Mindhárom szentírási rész egy-egy nagyon fontos részét mutatja be az életnek. Az első a reménnyel teli jövőt, a második az új élet születése előtti vívódást és a gondok megoldását, a harmadik pedig az öregkor kételyeit, esetleges elkeseredését, és a jobb jövőbe vetett reményét írja le. Ez a három igerész hasonlít ahhoz, amikor még egy magzat az anyja méhében van. Akkor csupa szépet, és jót remélünk vele kapcsolatban. Aztán ott a szülés ideje, jönnek a bonyodalmak és a megoldandó feladatok tömege. Majd idősebb korban a visszatekintés az életünkre, és a fontossági sorrend helyreállítása.

*„Öregkoromban se vesz el engem,
ha elfogy az erőm, ne hagyj el!”*

Add meg Uram, hogy mindig Rád tudjunk figyelni, és te légy életünk központja!

Kollárné Cs. Szilvia

